

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 9/2019
06.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Капун, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К.275/2017 од 19.09.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1115/18 од 28.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 06.02.2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Капун, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К.275/2017 од 19.09.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1115/18 од 28.11.2018. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку у вези члана 5. Кривичног законика, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К.275/2017 од 19.09.2018. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци која се неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 3 (три) године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, те је истовремено окривљеном изречена новчана казна у износу од 100.000,00 (стохиљада) динара коју је дужан да плати у року од шест месеци од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини суд ће је заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне

одредити један дан казне затвора, с тим што ако окривљени плати део новчане казне суд ће му остатак казне сразмерно заменити казном затвора.

Истом пресудом оштећени ББ из ... је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак. Окривљени је обавезан да плати суду паушал у износу од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1115/18 од 28.11.2018. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и потврђена је пресуда Основног суда у Новом Саду К.275/2017 од 19.09.2018. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Драган Капун, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те укине пресуде Основног суда у Новом Саду К.275/2017 од 19.09.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1115/18 од 28.11.2018. године и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 5. КЗ, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног АА захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему формално не означава ни једну повреду закона, али се из образложења захтева може закључити да је исти поднет због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 5. КЗ. Ово, имајући у виду да се у захтеву наводи да је суд у односу на кривично дело превара из члана 208. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које је окривљеног побијаном правноснажном пресудом огласио кривим, а које је учињено у временском периоду од неутврђеног дана новембра 2008. године до неутврђеног дана марта 2010. године, погрешно применио закон и то измењене одредбе Кривичног законика које су у примени од 11.09.2009. године, а које су у конкретном случају теже за окривљеног, јер за предметно кривично дело као запрећену казну поред казне затвора у трајању од 1 до 8 година кумулативно предвиђају и новчану казну, а која није била предвиђена одредбама Кривичног законика које су биле у примени у периоду од 01.01.2006. године до 10.09.2009. године, већ само казна затвора у трајању од 1 до 8 година.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, супротно наводима захтева браниоца окривљеног, нижестепени судови су у погледу кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим, правилно применили кривични закон и то измењене одредбе Кривичног законика које су у примени од 11.09.2009. године, те сходно томе нису повредили одредбе члана 5. Кривичног законика које се односе на временско важење кривичног законодавства. Ово имајући у виду да из изреке правноснажне пресуде произилази да се ради о продуженом кривичном делу превара из члана 208. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, те да је окривљени кривичноправне радње предузимао у временском периоду од неутврђеног дана новембра 2008. године до неутврђеног дана марта 2010. године, дакле да је продужено кривично дело довршено марта 2010. године, те како се код продуженог кривичног дела као време извршења узима моменат предузимања последње радње која улази у састав продуженог кривичног дела, то, по налажењу Врховног касационог суда, нижестепени судови у конкретном случају нису ни могли применити одредбе Кривичног законика које су биле у примени у периоду од 01.01.2006. године до 10.09.2009. године, већ су правилно применили одредбе Кривичног законика („Службени гласник РС“ број 85/05, 88/05, 107/05, 72/09, 111/09) које су биле на снази марта 2010. године.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева наводи да је окривљеном судио стварно ненадлежни апелациони суд, јер је по ставу браниоца у конкретном случају стварно надлежан виши суд, обзиром да је окривљени поступао у својству предузетника као субјекта привредног пословања, а не у својству физичког лица како се то погрешно закључује у побијаним пресудама, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 2) ЗКП. Како ова повреда не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Капун, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на повреду закона наведену у изреци одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.**

**За Председника већа-судија
Веско Крстајић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић